

מקס

בג"ץ 3258/19

בבית המשפט העליון בשבתו לדין
כבית משפט גבוה לצדק בירושלים

1. לי-בר, קייטרינג יפרח בע"מ
  2. עמותת טבקה – צדק ושוויון ליוצאי אתיופיה
- ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר אליעד שרגא ואח', מרחוב אחד העם 9
 ת"א 61294 טלפון: 03-7979999 פקס: 03-7979997
- העותרות**

נגד

1. השר לשירותי דת
2. היועץ המשפטי לממשלה
3. פרקליט המדינה
4. הרב הראשי לישראל ונשיא מועצת הרבנות
הראשית
5. הרב הראשי לישראל ונשיא בית הדין הרבני
הגדול
6. מועצת הרבנות הראשית
7. משטרת ישראל – אגף החקירות והמודיעין
8. נציבות שוויון הזדמנויות בעבודה

9. כולם ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים, ירושלים
הרב משה הבלין, רב העיר קריית גת

ע"י ב"כ עוה"ד פרופ' אביעד הכהן או ישעיהו אברהם או
 משה בן דוד או הודיה היינוביץ או משה כרמל או אלדר
 שוחטמן או מאיר בורוס או רחלי הכהן מרחוב הלל 23
 ירושלים טלפון: 02-6259333 פקס: 02-6259332

המשיבים

תגובה מקדמית לעתירה מאת המשיב 9, רב העיר קריית גת משה הבלין

מוגשת בזאת תגובתו המקדמית של המשיב מס' 9, רב העיר קריית גת הרב משה הבלין [להלן – המשיב] לנאמר בעתירה.

בשל השלב הראשוני שבו מצויה העתירה, התגובה כוללת ראשי דברים בלבד שעיקרם הוא שיש לדחות את העתירה על הסף וחייב העותרים בהוצאות לדוגמא, **באשר אינה מגלה ולו ראשית עילה להתערבות בימ"ש נכבד זה, ובנוסף לכך היות העתירה מוקדמת, אי ניקיון כפיים חמור שבו ניגעה העתירה ואי מיצוי הליכים.**

עם זאת, היה ובית המשפט הנכבד יסבור שיש מקום להמשיך בהליכי העתירה, המשיב שומר לעצמו את הזכות להוסיף על הנאמר להלן.

אקדמות מילין, והם ראשית הם תכלית

1. עתירה זו, טוב היה לה שלא הוגשה משהוגשה.
2. העתירה – על רוב המלל שבה וחזרותיה המיותרות - לוקה בפגמים יסודיים ורבים שדי היה בכל אחד מהם, ומקל וחומר בכולם יחד, להביא לדחיית העתירה על הסף ולחיוב העותרות בתשלום הוצאות:
- א. אי ניקיון כפיים חמור, שעיקרו כפול ומכופל: גם העלמת עובדות מהותיות מבית המשפט הנכבד (שחמורה שבעתיים באשר נתבקש, ובמעמד צד אחד, צו ביניים שפגיעתו במשיב הייתה עשויה להיות חמורה ביותר), גם הצגת "עובדות" כביכול ומצגים משפטיים שנכללו בכתב העתירה שאינם נכונים או מסולפים, בדרך מגמתית ומעוותות, גם בנקיטת לשון פוגענית ומשתלחת שדי היה בה כשלעצמה כדי להביא לדחיית העתירה;
- ב. היות העתירה מוקדמת;
- ג. ועיקר: במישור **המהותי**, לא רק הדיוני, העתירה אינה מגלה ולו ראשית עילה להתערבות בימ"ש נכבד זה, והסעדים המתבקשים במסגרתה, רובם ככולם, מנוגדים להוראות הדין ולהלכות פסוקות שיצאו במשך שנים מבית משפט נכבד זה. העותרות מבקשות שבית המשפט ישם עצמו בנעלי הרשויות – לרבות המשטרה והפרקליטות – בניגוד גמור להלכה הפסוקה רבת השנים.
3. קודם שנגיע לעיקרם של דברים, ייאמר – ולו למען הסרת ספק ומניעת לזות שפתיים, ובריש גלי, בקול צלול וברור: אין כל קשר בין הציור שבו ביקשו העותרים לתאר את דמות המשיב לבין המציאות.
4. משחר ימיו ועד היום - כאדם, כיהודי, כחסידי, כרב בישראל – המשיב מכבד ומוקיר כל אדם שנברא בצלם אלוקים באשר הוא אדם. כך, מקל וחומר, כאשר מדובר בעולים או צאצאיהם, שעלו לארץ הקודש, לא אחת במסירות נפש ותוך סכנת חיים, התיישבו במדינת ישראל, ותורמים לבניינה ולחוסנה.
5. לפיכך, טענותיהם חסרות השחר, אך החוזרות ונשנות (אולי בתקווה שמכל הבוץ שהם משליכים על המשיב אולי משהו יידבק בו) של העותרים בדבר ה"הפליה" שנוקט, כביכול, המשיב, כנגד אנשים בעלי צבע עור מסוים או כנגד יוצאי ארץ מסוימת (ובענייננו, יוצאי אתיופיה) נעדרת כל בסיס עובדתי.
6. די לנו אם נזכיר – לעניין דנן - שעם תלמידי המשיב נמנים תלמידים רבים מיוצאי אתיופיה ומדינות חבר העמים. עוד לפני כחצי יובל שנים הקים המשיב בקרית גת מרכז רוחני גדול שבו לומדים בצוותא יוצאי אתיופיה ומדינות חבר העמים, והכל – ובראשם המשיב - מתייחסים אליהם, כראוי וכנכון, כשווים בין שווים, בכבוד ובהדר.

7. יתר על כן: ביוזמת המשיב ובפיקוחו מועסקים ברבנות המקומית, בין שאר המשגיחים, גם שני משגיחי כשרות יוצאי אתיופיה (וכמובן שהעסקתם – כמו העסקת כל המשגיחים האחרים – נעשתה בזכות ולא בחסד, מטעמים ענייניים ולא בשל שיקולים של צבע עור או ארץ מוצא, ולא נדרשנו כאן ליוצאי אתיופיה אלא בשל העובדה שכלפי היחס אליהם מכוונים העותרים את חיצייהם).
8. למותר להוסיף עוד שיוצאי אתיופיה – כמוהם כיוצאי ארצות אחרות, דוגמת יוצאי מדינות חבר העמים – מועסקים דרך שגרה ודרך קבע במועצה הדתית, בבתי האוכל ובעסקים שהמשיב מופקד עליהם, כמו גם במוסדות שאליהם קשור המשיב.
9. ולא היינו נדרשים לעניין זה כלל, אלמלא דברי הדיבה המרושעים שמבקשים העותרים לתלות במשיב, ללא כל בסיס.

הודאת בעל דין – העתירה מופרכת מתוכה

10. אם לא די בכך, הרי שמכתב העתירה עצמו ומנספחיה עולה שלא ננקט כל יחס מיוחד ומפלה ח"ו כנגד יוצאי ארץ מסוימת.
11. נביא רק דוגמא אחת מפי העותרים עצמם. העותרים מביאים בגוף עתירתם ובנספח עת/10 לעתירה את מקרהו של עובד העותרת מר אלכסנדר דונצקו, **יוצא מדינות חבר העמים**, שנתבקש – ככל עובד אחר שלא הוכיח את יהדותו, ללא כל קשר למקום לידתו, ארץ מוצאו או צבע עורו – להמציא אישור בדבר יהדותו קודם שיוכל לעסוק בבישול בבית אוכל המבקש כשרות "מהדרין" וכל זאת בהתאם לדרישות ההלכה ודיני הכשרות ונוהלי הרבנות הראשית לישראל.
12. יתר על כן: למרות שהעותרים הקליטו בסתר (מבלי לידע את המוקלטים) דברים שיצאו מפי הרב ומשגיחים מטעמו בניסיון להפילו ברשתם ו"להניח את המבוקש", בחינת התבטאויות המשיב והמשגיחים מטעמו מלמדת שהמשיב עקבי בעמדתו ובהנחיותיו – שכאמור נשענים אך ורק על **דרישה הלכתית**, הנדרשת ומתבקשת גם מכוח נוהלי הכשרות של הרבנות הראשית לישראל, ולא על כל דבר אחר – ולפיה כל עובד העוסק בבישול בבית אוכל המבקש כשרות "מהדרין" חייב להיות יהודי על מנת שניתן יהיה להנפיק למקום תעודת "הכשר למהדרין".
13. וכך, לדוגמא בעלמא (אחת מני רבות), כותב המשיב - במכתב שנכתב בכתב ידו (עת/18):

ההוראה ההלכתית מהרבנות היא שכל ענייני הבישול בתנור או במחבתות או בסירים צריכים להיעשות על ידי יהודים **וכל עובד שם, ולא משנה מאיזה עדה הוא, מרוקאי, תוניסאי, רוסי, ארגנטיני, אתיופי או צבר ישראלי** צריך להוכיח שהוא יהודי על ידי תעודת נישואין שלו או של הורים שלו..... [הדגשות כאן ובכל מקום אחר הן שלי אלא אם נאמר אחרת – א.ה.]

14. כך נאמר מפי המשיב גם בישיבה שקיים עם נציגי העותרת ותמלילה צורך לעתירה (נספח עת/16):

"הרב: יש הוראה על כל אחד שעוסק בענייני ביטול לא משנה אם הוא ממוצא אתיופי, מרוקאי, ארגנטינאי, רוסי, צבר וכו' לברר את תעודת הנישואין שלהם. באם זה בסדר, אז העובד יכול לעבוד בביטול ואת הבדיקה יעשו כאן במועצה הדתית... יש אנשים מתפוצות שונות וצריך לבדוק טוב, אז אל תכניסו עובדים לעבודה ואחר כך תכניסו את כולם לבעיה. עליכם לפנות למפקחי הכשרות..."

15. כאמור, מדובר בדוגמאות בלבד ואם יהא צורך נוסף עליהן כהנה וכהנה. לא למותר להזכיר שתחת פיקוחו של המשיב יש כמאה בתי אוכל שבכולם מועסקים גם יוצאי אתיופיה ומדינות חבר העמים, אך מעולם לא נשמעה מצדם ולו שמץ טענה בדבר "גזענותו" של המשיב כלפיהם. אין זאת אלא שהעותרת 1, מבקשת לכסות על כשלי הכשרות הרבים שנמצאו בבית העסק שלה (ושאותם לא טרחה כמובן לפרוס בפני בית המשפט במלואם) באמצעות הטחת האשמות שווא מתוך תקווה שאלה ירתיעו את המשיב והמופקדים על הכשרות לעשות מלאכתם נאמנה ולמנוע את הונאת הציבור והכשלתו.

היעדר עילת התערבות

16. העותרים הגדילו עשות וכללו בראש עתירתם לא פחות מ-15 (!) סעדים המתבקשים על ידם (ושמא כיוונו למניין ט"ו שירי המעלות שבספר תהלים).
17. ברם, המעיין בסעדים המתבקשים יגלה שהם חוזרים על עצמם מעין "וריאציות גולדברג" של יוהאן סבסטיאן באך (או כלשון הרד"ק בפירושו למקרא: "כפל העניין במלים שונות") אך עיון בכל אחד מהם מלמד שלאור הוראות הדין והפסיקה לא נתקיימו ולו ראשית העילות המנויות בדין לנתינתם.
18. כך, למשל, מבקשים העותרים בסעד (א) כי ביהמ"ש יורה בצו למשיבים 1, 4-6 כי יורו על "נבצרות" המשיב למלא תפקידו וכן "יורו על הדחתו בהתאם לסמכותם הקבועה בתקנות רב עיר" וזאת "לאור הוראותיו הגזעניות" של המשיב.
19. על מלים אלה חזרו העותרות כמעט בדיוק בסעד (ב) לעתירה, כשהפעם טענתם "נסמכת" על דרישת המשיב מעובדים העוסקים בביטול בבית אוכל המחזיק בתעודת "הכשר מהדרין" כי יוכיחו את יהדותם קודם שיורשו לעבוד בביטול בו.
20. ברם, כל בר-בי-רב דחד יומא (תלמיד בן יומו) ידע כי אפילו אמרנו, וממש לא אמרנו, שהמשיב, רב העיר, פעל בחוסר סמכות, אין בכך כלום לעניין "נבצרותו" (שמכוונת בעיקרה כלפי אי יכולת תפקוד בריאותי) להמשיך ולכהן ברבנות העיר אליה נבחר כדת וכדין או להורות על הצעד הדרסטי והפוגעני מכל של "הדחתו".
21. אם כך בסתם "נבצרות" של עובד ציבור, כך, מקל וחומר, כאשר מדובר לא בעובד ציבור או איש ציבור ממונה אלא בנבחר ציבור – שנבחר בהליך בחירות על ידי נציגי כל תושבי העיר.
22. בשל פגיעתה הרעה בנבחר הציבור, כמו גם בזכות בוחריו, "הדחת" נבחר ציבור או הצהרה על "נבצרותו" אינה יכול להיעשות "כלאחר יד", רק בשל כך שמישהו – דוגמת העותרות –

סבור שנפלה טעות בהחלטה מהחלטותיו או החליט להיות גם החוקר, גם המאשים, גם השופט, וגם המוציא לפועל, וכל זאת על בסיס עובדות מצוצות מן האצבע וחסרות כל עיגון בעובדות.

23. למותר להוסיף כי לנוכח הפגיעה העצומה שיש בהכרזה על "נבצרות" נבחר ציבור או הדחתו, התשתית העובדתית שנדרשת לפעולות רבות השלכות אלה חייבת להיות מבוססת היטב, ברמת הוכחה שמעבר לרף הראיות המנהלי הרגיל. רק במקרי קיצון – וכמובן, רק לאחר הליך סדור ומתן אפשרות ל"זכות טיעון" לבעל הדבר – ניתן בכלל לחשוב על מהלך כה קיצוני. דומה שלא למותר מדברות תקנות בחירת רב עיר שאליהן הפנו העותרות רק במי ש"בית המשפט קבע לגביו שעבר עבירה ומפאת חומרתה אופייה ונסיבותיה אין הוא ראוי לכהן כרב עיר". למותר לומר שאפילו לשיטת העותרים, שמץ מכל אלה לא נתקיים בענייננו.

24. בסעיף (ג)-(ד) לסעדים המתבקשים על ידם הגדילו העותרות עושות וחידשו "הלכה" שלפיה די ב"חוסר תום לב קיצוני" (מה תרגומה של אמירה כללית וסתמית זופירוש?!) וב"חוסר סבירות" כדי להביא את המשיבים 1, 4-6 להורות על הדחת רב עיר מכהן.

25. דומה כי די בדוגמאות אלה, של שני הסעדים הראשונים בעתירה, כדי להמחיש את דרכן של העותרות, את מידת רצינות הטענות המועלות בעתירה ואת בסיסן העובדתי והמשפטי הרעוע. ולו באנו להמשיך ולפרוט את מופרכותם של כל הסעדים המתבקשים על ידי העותרים, הרי שכדברי ראשונים, "לא היינו מספיקים ולא היינו מפסיקים". כאמור בראש הדברים, ובשל השלב המקדמי של ההליך, נסתפק לפי שעה בדברים אלה ונאמר דברים קצרים בעניין עילות הסף שכל אחת מהן כשלעצמה, ובוודאי בהצטבר כולן יחד די בהן כדי להביא לדחיית העתירה על הסף ולחיוב העותרות בהוצאות לדוגמא.

עתירה מוקדמת ואי מיצוי הליכים

26. חלק מהטענות שמפנות העותרות נגד המשיב מופנות כלפי פרקליט המדינה והיועמ"ש לממשלה ואלה טרם נתנו את תשובתם הסופית בעניין פניית העותרות. למותר להזכיר שגם לאחר פרקליט המדינה יכולות העותרות לערור על החלטתו, היא ולא תישא חן בעיניהן, לפני היועמ"ש. משכך, פנייתם כבר בשלב זה לבית המשפט לוקה בהיותה עתירה מוקדמת ובאי מיצוי הליכים. יתר על כן: למרות ניסיון העותרות ל"הפריד בין הדבקים", חלק מן הטענות המופנות על ידן כלפי המשיב נכללו גם בערר שהגישה העותרת 1 לפני מועצת הרבנות הראשית, באמצעות ב"כ, ביום 12.2.19 (ע/22).

27. מועצת הרבנות הראשית הייתה אמורה לדון בערר ביום 11.3.19, אך היה זה דווקא ב"כ העותרת 1 שביקש לדחות את מועד הדיון בו "לאחר הפסח". משכך, נקבע מועד הערר לדיון במועד קרוב.

28. וראה זה פלא: למרות שהדיון בערר טרם נתקיים, ונדחה לבקשת ב"כ העותרת 1, הזדרזה זו והגישה עתירתה קודם הדיון בערר וקודם שנתקבלה בו החלטה.

29. אכן, דומה שלעותרות אצה הדרך, גם במחיר ויתור על מיצוי הליכים ובירור הדברים מתוך כותלי בית המשפט. ולא למותר להזכיר בהקשר זה את ה"אולטימטום" בן ה-14 יום (!) שקצב ב"כ העותרות למשיבים למתן תשובה לגוף העניין (ראה מכתבו, ע/26, עמ' 8).

30. משידענו כל אלה, נדע כי מדובר בעתירה מוקדמת ובאי מיצוי הליכים שדינם להביא לדחיית העתירה על הסף. ראו לעניין זה בהרחבה את האמור בספרו של ב"כ העותרת, אי שרגא ור' שחר, המשפט המינהלי – עילות הסף, 179 ואילך והאסמכתאות הרבות שנוזכרו שם.

אי ניקיון כפיים

31. כאמור בראש הדברים, העתירה לוקה בחוסר ניקיון כפיים חמור.
32. העותרות העלימו עובדות ומסמכים מהותיים מבית המשפט בנסותם להשיב צו ביניים במעמד צד אחד ותוך ניסיון להשחיר את פני המשיב, לפגוע בשמו הטוב ולהבאיש את ריחו בעיני הציבור.
33. ונוזכר, מדובר בראש ישיבה, מנהיג קהילה, תלמיד חכם ומורה דרך רוחני לעשרות אלפי אנשים, בקרית גת וחוצה לה, המכהן כרב עיר מזה כ-22 שנה, האהוב על בני קהילתו שעמה נמנים בני כל החוגים. משכך, ניסיון העותרות לפגוע במשיב ובשמו הטוב חמור שבעתיים.
34. נציין רק כמה עובדות מהותיות שהועלמו מבית המשפט הנכבד או עוותו באמצעות מצגי שווא.
35. העותרות העלימו מבית המשפט את העובדה שדרישת המשיב כוונה כלפי כלל העובדים, ולא כלפי עובד זה או אחר, ובוודאי לא דווקא כלפי עובדים ממוצא אתיופי.
36. העותרות העלימו מבית המשפט את העובדה שחלק מן המשגיחים שפועלים במועצה הדתית ומונו על ידי הרב יש משגיחים בני העדה האתיופית.
37. העותרות העלימו מבית המשפט את העובדה **שנציג העותרת 1**, שהוסמך מטעמה לייצג אותה "בכל הקשור לסדרי הכשרות", מר דוד יפרת, העיד כי המשיב הפנה את הדרישה **ההלכתית** להעסקת עובדים יהודים בבישול כתנאי לקבלת הכשר "מהדריין" **כלפי כלל העובדים, ללא הבדל צבע עור או ארץ מוצא.**
38. העותרות העלימו מבית המשפט - יש להניח לא במקרה - את **כל הנספחים שצורפו לתשובת המשיב לערר** (ע/23) שמהם ובהם עולים מעלליה של העותרת 1 בהפרה מתמשכת של נוהלי הכשרות עד כדי מעשים שעשויים לעלות כדי מעשי הונאה ורמייה ממש.
39. העותרות העלימו מבית המשפט את העובדה שרבה הראשי של קהילת יוצאי אתיופיה בישראל, הרב ראובן וובשת, העיד כי המשיב פעל נכון בדרישתו לוודא שכל עובד העוסק בבישול יוכיח תחילה את יהדותו ואף הוסיף ש"הוא בעצמו היה נוהג כך".
40. העותרות העלימו מבית המשפט את העובדה שבמשך שנים, ולרבות בעת האחרונה, נמצאו בעסק שבבעלות העותרות 1 אינספור ליקויי כשרות. העותרות גם נמנעו מלצרף, ודומה שלא בכדי, את דו"חות הביקורת שכתבו המשיב והרב בר גיורא איש מחלקת הכשרות ברבנות הראשית, ובהם פורטו ליקויי כשרות חמורים אלה.
41. העותרות, שמבקשות בסעד שלושה-עשר (יג) לעתירתם כי הרב בן חמו "יחליף" את המשיב בהנפקת תעודות כשרות (וטרם דיברנו בהיעדר סמכות 'החלפה' מעין זו) העלימו מבית המשפט הנכבד את העובדה כי כנגד הרב בן חמו וההכשרים שניתנו על ידו הועלו

- טענות קשות ביותר עד כדי שלילת סמכותו להמשיך ולהעניק תעודות הכשר. טענות אלה פורטו בהרחבה בבג"ץ בג"ץ 8842/15 המועצה הדתית קרית גת נ' הרב שלמה בן חמו אשר אף דבר קיומו לא נזכר על ידי העותרות.
42. גם המצג המשפטי שהציגו העותרות עולה כדי הטעיית בית המשפט. כך, למשל, כותבות העותרות כי המשיב נמצא ב"תקופת הארכה" בכהונתו עקב הגיעו לגיל 70. "מסקנה" זו בטעות יסודה: המשיב נבחר לכהונתו לפי תקנות רב עיר הקודמות, שבהן הועמד גיל הפרישה על 75 ומשכך, טרם הגיע לגיל הפרישה כלל.
43. העתירה נוקטת בלשון בוטה ומשתלחת כלפי המשיב, ודי בכך כדי להביא לדחייתה על הסף (ראו האמור בספרו של ב"כ העותרת, א' שרגא ור' שחר, המשפט המינהלי – עילות הסף, 343 ואילך והאסמכתאות שנוכרו שם).
44. כך, למשל, "מאשימות" העותרות את המשיב – ללא כל בסיס עובדתי – שוב ושוב ב"גזענות קיצונית", ב"גזענות בוטה ומקוממת" כלפי "כלל בני העדה האתיופית", בניהול "מסע השפלה" נגד בני העדה האתיופית, מאשימות את המשגיחים – ללא כל בסיס עובדתי – שהם נוקטים ב"שביתה איטלקית" או ש"אינם מתעוררים בבוקר", ועוד כיוצא באלה "פנינים" מבית מדרשן של העותרות.

התערבות בפעולות רשויות החקירה ובהעמדה לדין פלילי

45. העותרות תבעו – לא רק ביקשו – מרשויות אכיפת החוק כי יעמידו לדין את המשיב באשמת עבירה של "הסתה לגזענות" הנמנית עם משפחת "עבירות חופש הביטוי" שכידוע ניתן להן פירוש מצמצם למדי, ונדרשת זהירות מיוחדת בעניינן. כל הבקי ולו מעט בעובדות המקרה דנן ידע כי לא נתקיימו ולו ראשית עילות העמדה לדין בעבירות אלה, וטענות העותרות בעניינן משוללות יסוד.
46. יתר על כן: בית משפט נכבד זה חזר אינספור פעמים על הלכה שנקבעה עוד בימים קדמונים ולפיה הוא "לא ישים עצמו בנעלי רשויות אכיפת החוק", לא יתערב בשיקוליהם האם לקיים חקירה נגד פלוני, כיצד ומתי לקיים את החקירה, והאם להעמיד לדין את החשוד בעקבות החקירה.
47. אך למותר יהיה לצטט את עשרות – אם לא מאות ההלכות – שקבעו כי בית המשפט הנכבד אינו מתערב, כדבר שבשגרה, בהליכי חקירה והעמדה לדין. כדוגמא בעלמא נציין כמה אסמכתאות מן השנים האחרונות: בג"ץ 7828/16 אלדד יניב נ' היועמ"ש; בג"ץ 9061/16 התנועה לאיכות השלטון נ' היועמ"ש; בג"ץ 6087/17 אייבי בנימין נ' היועמ"ש; בג"ץ 8924/18 התנועה לטוהר המידות נ' היועמ"ש, 28.2.19; בג"ץ 6410/14 התנועה למען איכות השלטון נ' פרקליט המדינה והרב יאשיהו פינטו, 4.2.15.
48. נסיבותיו העובדתיות של המקרה דנן אינן מגלות ולו ראשית עילה לסטייה מהלכות אלה.

התערבות בעניינים שבהלכה ופגיעה בחופש הדת

49. למעלה מן הצורך נשוב ונדגיש כי באשר פעולות המשיב כולן נבעו רק משיקולים הלכתיים, נעשו על פי נוהלי הרבנות שהמשיב מחויב להן והופעלו בסבירות ובמידה שאינה עולה על הנדרש.

50. משכך, לא יתערב בימ"ש נכבד זה בהחלטות המשיב, ולא ישים עצמו "בנעליהם" של פוסקי הלכה, והלא זו ההלכה הפסוקה מימים ימימה. ראו לעניין זה: א' הכהן, "בג"ץ או בד"צ? – מעורבות שיפוטית בסוגיות הלכתיות: מגבלותיה, היקפה ותוצאותיה", משפט ועסקים יד [=ספר היובל לכבוד אמנון רובינשטיין], תשע"ג-2012, עמ' 395-440.

51. למותר לומר שהתערבות מעין זו, מעבר לחריגתה מההלכה הפסוקה, ולהמרת שיקול דעת הגורם המוסמך בשיקול דעתו של בית המשפט, עלולה לעלות כדי פגיעה בחופש הדת של המשיב ולחייבו לפעול בניגוד לצו מצפונו בכל הנוגע לפיקוח על הכשרות ולחובתו למנוע הטעיית הציבור, הונאתו והכשלתו בענייני כשרות.

על כל אלה יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף ולחייב את העותרות בתשלום הוצאות משפט לדוגמא, שכ"ט עו"ד ומע"מ עליו כדין.

פרופ' אביעד הכהן, עו"ד
ב"כ המשיב 9

ירושלים, היום א' בסיוון תשע"ט, 4 במאי 2019